

A. MATTHEY

Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ἡ Βάλδα ἠνωρθώθη, ἀφήσασα διαπεραστικὴν κραυγὴν. (Κεφ. ΚΑ').

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ προσετίθη πρὸς τοῖς κεφαλαίοις αὐτοῦ τούτοις πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων· καὶ τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια ἠνωμένα θὰ ἐδιπλασιάζοντο ἀφεύκτως διὰ «τῆς μεγάλης ἐπιχειρήσεως» ἐντὸς δύο ἐτῶν, καὶ θὰ ἐδεκαπλασιάζοντο ἐντὸς δέκα.

Λυπούμεθα, διότι προστίθεμεν ὅτι τὸ ζήτημα τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν μεταβολῶν ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ ταύτῃ συνομιλίᾳ ἀπησχόλησε πολὺ περισσότερον τοὺς ἐνδιαφερομένους ἢ τὸ ζήτημα τῆς εὐτυχίας τῆς Λουκίας.

Ὁ Μοζιρόν, προσεκλήθη ὅπως τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν ἐσπερίδα συνδειπνήσῃ τῇ οἰκογενείᾳ Δὲ Σερζύ, ἔχων ἐν τῇ τραπέζῃ δεξιόθεν μὲν τὴν Βάλδαν, ἀριστερόθεν δὲ τὴν Λουκίαν.

Ὁμίλησε μετὰ πολλοῦ πνεύματος καὶ ἀγχινοίας, καὶ ὑπῆρξε λίαν περιποιητικὸς καὶ χαρίεις πρὸς τὴν Βάλδαν.

Ἀπεσύρθη περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν.

Ἡ Βάλδα εἶχεν ἤδη ἀπὸ τινων στιγμῶν εἰσέλθει εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς.

Συνέβη τότε ἐν τῇ αἰθούσῃ μικρὰ σκηνὴ ταχεῖα καὶ τρομερὰ ὡς κεραυνός.

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ προὐχώρησε πρὸς τὴν θύραν ὅπως ἐξέλθῃ. Ὁ Λουκιανὸς ἦλθεν ὅπως θλίψῃ τὴν χεῖρά του, καὶ ἡ Λουκία ἔτεινε τῷ πατρὶ τὸ μέτωπον πρὸς ἀσπασμόν.

— Εἶδες τὸν κύριον Μοζιρόν, ἀγαπητὴ μου Λουκία; εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ εἰς τὴν θυγατέρα του. Μοὶ ἐζήτησε χθὲς τὴν χεῖρά σου.

Ἡ Λουκία ἀνεσκίρτησε ταραχθεῖσα· ἔπειτα διέμεινε ἀκίνητος καὶ ἀναυδος.

Καὶ αὐτὸς ὁ Λουκιανὸς ἔμεινε λεπτὰ τινα ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, καὶ ἔπειτα ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ :

— Δὲν ἀπήντησα οὔτε ὄχι οὔτε ναί.

— Ἀλλά, ἐπανελάθεν ὁ Λουκιανός, ἡ αἴτησις αὕτη δὲν δύναται νὰ ᾔνε σπουδαία. Γνωρίζετε, πάτερ μου, πόσα λέγονται περὶ τοῦ κ. Δὲ Μοζιρόν ;

— ὦ ! ὡς πρὸς τοῦτο, υἱέ μου, πόσα δὲν λέγουσι καὶ δι' ἐμέ. Καὶ ὅμως νομίζω ὅτι δὲν σέβεται διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον τὸν πατέρα σου.

Μετὰ ταῦτα, ὁ κ. Δὲ Σερζύ, ὅστις ἀφίκετο ἤδη πλησίον τῆς θύρας, ἐξήλθεν.

ΙΣΤ'

Οἱ ἐπικούροι. — Τὸ παιδίον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Δὲ Σερζύ, ἡ Λουκία ἐρρίφθη ἐπὶ τινος θρονίου ὡς ἐκμεμνηδενισμένη.

Ἦτο φύσις ἐνεργητικὴ καὶ ἀγέρωχος, καὶ ὅτε ἔβλεπεν ἑαυτὴν ἐντὸς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, κατελαμβάνετο ὑπὸ δραστηριότητος, ἣν οὐδὲν ἠδύνατο νὰ κάμψῃ. Ἀλλὰ προφανῶς ἴσως, ἐπειδὴ ἠσθάνετο πόσον τρομερὰ πάλιν ἔμελλε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς τῆς νὰ συναφθῇ, συνετριβῇ ὑπὸ τοῦ ἐκπληκτικοῦ κτυπήματος, ὅπερ ἔπληξεν αὐτὴν τόσῃ σφοδρῶς.

Ὁ Λουκιανός, ὀλιγώτερον ἀνθιστάμενος καὶ πλειότερον ἐμπιστευόμενος, ἐπροςπάθησε νὰ ἐγκαρδιώσῃ αὐτὴν ὅσον ἠδύνατο περισσότερον.

— Σύνελθε ! πρᾶνῃνθι ! τῇ ἔλεγε. Βλέπεις ὅτι οὐδὲν ὀριστικῶς ἐτελείωσε. Ὅλα θὰ διορθωθῶσιν.

Ἀλλ' ἐκείνη ἐκίνει θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν. Ἡ σφοδρὰ ταραχὴ, ἥτις κατέλαβεν αὐτὴν, ἀφείλεν ἀπ' αὐτῆς τὸν λόγον καὶ τὴν σκέψιν. Πλέον τῆς μίας ὥρας ἤκουε τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, χωρὶς νὰ ἀποκρίνηται καὶ σχεδὸν χωρὶς νὰ ἐννοῇ αὐτόν.

Ἦτο μεσονύκτιον σχεδὸν ὅτε ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς· ὁ Λουκιανὸς ἐνεπιστεύθη αὐτὴν εἰς τὰς φροντίδας τῆς θαλαμηπόλου τῆς, ἥτις ἦτο λίαν ἀφωσιωμένη αὐτῇ, καὶ ἀπεσύρθη ἀνήσυχος.

Ἦτο λίαν ἄργά, ὅπως τὴν ὦραν ταύτην, μεταβῇ εἰς τοῦ Ροβέρτου.

Τὴν ἐπαύριον, ἐνωρίτατα, ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ θαλαμηπόλος ἐλθοῦσα ἠνέφξεν αὐτῇ τὴν θύραν.

Ἡ Λουκία οὐδόλως ἐκοιμήθη τὴν νύκτα. Βαρεῖα θλίψις κατεῖχεν αὐτὴν. Ἦτο συντετριμμένη ἐκ τοῦ καμᾶτου, καὶ δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ἀνεγερθῇ. Ὁ Λουκιανὸς ἐξεπλάγη ἰδὼν αὐτὴν τοσοῦτον ἐξησθενημένην καὶ τοσοῦτον ὥχραν.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσκληθῇ ὁ ἱατρός, εἶπεν.

— Πρὸς τί ; ἀπήντησεν ἡ Λουκία· θὰ μοὶ διορίσῃ πρᾶντικὸν τι φάρμακον· πιστεύεις ὅτι τὸ φάρμακον αὐτὸ θὰ ᾔνε ἱκανὸν νὰ μὲ καθησυχάσῃ ;

— Ἄν κατάρθουν νὰ ἔλθῃ ὁ Ροβέρτος ; Ἀλλὰ δὲν τολμῶ. Ἐν τούτοις θὰ τρέξω εἰς τὴν οἰκίαν του πρὶν ἢ ἐξέλθῃ.

— Τότε μάλιστα, πήγαίνε, πήγαίνε ταχέως. Καθ' ὀλοκληρίαν ἐμπιστεύου πρὸς αὐτόν. Αὐτὸς μόνος δύναται νὰ μᾶς συμβουλευσῇ καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ἡ Ἀγγελίνα. Ἦτο συνήθεια αὐτῆς νὰ ἔρχεται οὕτω κατὰ πάσαν πρωτὴν, ὅπως ἐναγκαλισθῇ τὴν φίλην αὐτῆς. Ὁ Λουκιανὸς ἀφῆκεν αὐτὴν μετὰ τῆς ἀδελφῆς του.

Ἡ Λουκία ἐσκέφθη ἂν ἔπρεπε νὰ εἴπῃ πάντα τῇ Ἀγ-

γελίνα καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτήν. Ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἦτο ἤδη μεμυημένη εἰς τὸ μυστικὸν τοῦ πρὸς τὸν Ροβέρτον ἔρωτός της ;

Ἡ Ἀγγελίνα ὀλίγον ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἀπροόπτου ταύτης εἰδήσεως, ὅπερ ἡ Λουκία δὲν περιέμενε ἐξ αὐτῆς. Ὅ,τι συνεκίνησεν αὐτὴν πρὸ πάντων ἦτο τὸ ὅτι ὑπέφερε τοσοῦτον ἢ φίλη τῆς.

— Καλὴ μου φίλη, τῇ εἶπε, τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ κτύπημα ἐγένετο πρόξενον πολλοῦ κακοῦ, μετεβλήθης ὀλοτελῶς καὶ ἐταράχθης. Καὶ δὲν ἔχεις δάκρυα !... θὰ ἐπρωτίμων νὰ ἔκλαις.

— Δὲν δύναμαι ! εἶπεν ἡ Λουκία

Ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἐπροςπάθησεν, ὡς ὁ Λουκιανός, νὰ δώσῃ τῇ Λουκίᾳ ἐλπίδας, αἵτινες προφανῶς δὲν ἐθεράπευον αὐτήν.

— Τέλος ! εἶπε, δὲν γνωρίζω καλῶς τὸν νόμον τῆς πατρίδος σας· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ πατήρ σου δὲν δύναται νὰ σὲ βιάσῃ νὰ νυμφευθῇ τὸν κ. Δὲ Μοζιρόν.

— Ὅχι, ὄχι ! καὶ βέβαια δὲν θὰ νυμφευθῶ αὐτόν ! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία. Ἀλλὰ ποῖται μάχαι—καὶ ὅποῖται—θὰ προκύψωσι !

— Βεβαίως, ἂν ἐν τούτοις θέλῃς καὶ δύνασαι μέχρι τέλους νὰ ἀντιστῇς ;

— Ὁ πατήρ μου, ἐπανελάθεν ἡ Λουκία, δὲν δύναται νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ νυμφευθῶ τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν· ἀλλ' ἐννόησον τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν δύναμαι νὰ ἀναγκάσω τὸν πατέρα μου νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ νυμφευθῶ τὸν Ροβέρτον.

— Ἀρὰ γε δὲν θὰ δυνήθῃς ποτέ ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Ἀγγελίνα.

— Θὰ δυνήθῃ μετὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἔτη, κατὰ συνέπειαν σκανδάλου Ἀλλ' ἀπὸ τώρα...

— Καὶ λοιπόν, τί ἀπὸ τώρα ;

— Ἄν ὁ πατήρ μου μᾶς χωρίσῃ ; ἂν δὲν βλέπω πλέον τὸν Ροβέρτον ; ...

— Γνωρίζεις πόσον σὲ ἀγαπᾷ. Δὲν ἐμπιστεύεσαι λοιπόν εἰς αὐτόν ;

— Ἐμπιστεύομαι ὀλοτελῶς πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ. Ἀλλ' ἐντὸς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν συμβαίνουσι τόσα γεγονότα !

— Πιστεύεις ; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα ρεμβάζουσα.

— Ἰδοῦ, ἂν θὰ περιμεῖναι ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἔτη, προαίσθημά τι μοὶ λέγει ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γείνω σύζυγός του.

Ἡ Ἀγγελίνα, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, ἐπανελάθεν ὅλως ἀφρημένη :

— Πιστεύεις ;

— Καὶ πρῶτον, ἐπανελάθεν ἡ Λουκία ἀπηλπισμένη, ἀπὸ τοῦδε μακρὰν αὐτοῦ θὰ ἔχω τὸν κατὰλληλον καιρὸν νὰ ἀποθάνω ἐκ τῆς λύπης !

Ἐπὶ τῆς λέξεως ταύτης « ν' ἀποθάνω » ἡ Ἀγγελίνα ἐξῆλθε τῆς νάρκης αὐτῆς καὶ προχωροῦσα πρὸς τὴν Λουκίαν :

— Νὰ ἀποθάνῃς ! σὺ νὰ ἀποθάνῃς ! εἶπε μετὰ τρόμου περιπτυσσομένη αὐτήν. Σὺ, Λουκία μου, ἀδελφὴ μου ! σὺ, ἡ τόσον ἀγαθὴ ! σὺ, ἡ ὁποία μὲ ἀγαπᾷς, καὶ τὴν ὁποίαν λατρεύω ! σὺ νὰ ἀποθάνῃς ! Ὅχι ! ὄχι ! ἀδύνατον ! ποτὲ δὲν θὰ γείνη τοῦτο ! Δὲν θέλω, δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃς !

Καὶ ἡ Ἀγγελίνα, βυθίζουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ προσκεφάλαιον, πλησίον τῆς κεφαλῆς τῆς Λουκίας, ἤρξατο λύζουσα.

Ὁ Ροβέρτος, τὸν ὅποιον ἡ λέξις τῆς Ἀγγελίνας ἐνέβαλεν εἰς ἀνησυχίαν, ἔμαθε καὶ αὐτὸς ἐπίσης, οὐχὶ μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως, τὴν αἴτησιν τοῦ Μοζιρόν. Ἀλλὰ δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ Βάλδα τοσοῦτον ταχέως καὶ τοσοῦτον ἱταμῶς θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν κόνιστραν.

— Ἀ, λυποῦμαι βαθέως, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ὅτι ἀφῆσαμεν αὐτόν νὰ προηγηθῇ, καὶ δὲν ἐζήτησες σὺ διὰ μίας καὶ ἐλευθέρως πρὸ τοῦ Μοζιρόν τὴν Λουκίαν.

— Μὴ λυπεῖσαι διὰ τοῦτο, ἐπανελάθεν ὁ Ροβέρτος, εἶχον εὐρὴ ἀρνησιν καὶ τὴν μοὶ ἐκλείσθη ἡ οἰκία, καθ' ὃν χρόνον προσήγγιζον εἰς τὸ ἐχθρικὸν ἔδαφος. Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ σήμερον δὲν ὑποδέχεται;

— Μάλιστα, σήμερον.

— Λοιπόν, τῆς ὀφείλω ἐπισκεψιν. Εἰπέ εἰς τὴν Λουκίαν νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως καταβῇ εἰς τὴν αἰθουσαν τὴν ἐσπέραν ταύτην.

— Ὡς τῆς τὸ εἶπω. Ἐν τοσοῦτῳ ἀναμφιβόλως θὰ ᾔνε ἐκεῖ καὶ ὁ Μοζιρόν. Ἀλλ' ἐὰν εἶπω τῆς Λουκίας ὅτι θὰ ἔλθῃς σύ...

— Μάλιστα, θὰ ἔλθω.

Ἡ Λουκία ἐνόησεν ὅτι ὁ Ροβέρτος ἔχει δίκαιον, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φανῇ καταβληθεῖσα, καὶ ἔπρεπε νὰ προσπαθήσῃ παντὶ τρόπῳ νὰ καταβῇ τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν αἰθουσαν. Ἀλλ' ἡ ἀδυναμία καὶ ὁ κάματος αὐτῆς ἦσαν ὑπερβολικὰ καὶ δὲν ἠδύνατο ὅτε τὴν ἐπιδρανοῦν τὰ νεῦρά της οὔτε νὰ κοιμηθῇ οὔτε νὰ φάγῃ.

Ἡ Ἀγγελίνα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν κατέλιπεν αὐτὴν· προσδοκῶσα, τεθλιμμένη, πλήρης μερίμνης καὶ τρυφερότητος. Μετὰ τὸν δεῖπνον κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνέβη ὅπως βοηθήσῃ τῇ Λουκίᾳ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν της.

Ἡ Λουκία, πλήρης θάρρους, ἐνεδύθη, τῷ ὄντι, ἀναπνεύσασά τι ἐκ τινος φιαλιδίου, εὐθεῖα, σταθερὰ καὶ ἰσχυρὰ ἐν τῇ θελήσει της. Ἀλλ' ὅτε προὐχώρησεν ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου της, ὡχρίασεν, ἐκλονίσθη καὶ ἀπώλεσε τὴν συνείσθησιν αὐτῆς.

— Δὲν θὰ δυνηθῶ! εἶπεν ἀπαρηγόρητος, δὲν θὰ δυνηθῶ!

Ἡ Ἀγγελίνα ἤθελε νὰ μείνῃ παρ' αὐτῇ, ἀλλ' ἡ Λουκία τὴν κατέπεισε νὰ καταβῇ.

— Ὡς ἴδῃς τὸν κύριον Ροβέρτον, τῇ εἶπε, καὶ θὰ τῷ εἶπῃς ὅτι ἔπραξα πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθην, ἀλλ' ὅτι ἀληθῶς μοὶ ἐξέλειπε πᾶσα δύναμις.

Ὁ Ροβέρτος, ἐλθὼν εἰς τὴν αἰθουσαν, εἶδε περιβλέψας ὅτι ὁ Μοζιρόν δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ἡ Λουκία, ἀλλοίμονον! δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Οὕτω δὲν ἠθέλησεν αὐτὴ νὰ καταβῇ! οὗτος πάλιν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτῆς μίαν ἐνθαρρυντικὴν λέξιν, μίαν χειραψίαν! Ποία βάσανος! νὰ αἰσθάνηται ὅτι ἐκείνη, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν βίον του, ἦτο ἐκεῖ ὑποφέρουσα, ἐγγύτατα αὐτῷ, καὶ ὀλίγων βημάτων μόνον ἀπόστασις ἐχώριζεν αὐτὸν ἀπ' αὐτῆς, ἀλλ' ὅτι αὐτός, ξένος, δὲν ἠδύνατο νὰ πηδήσῃ τὴν μικρὰν ταύτην ἀπόστασιν, ἥτις ἦτο αὐτῷ τόσον μακρὰ, ὥς νὰ ἐχωρίζοντο ὑπὸ ἑκατοντάδων λευγῶν.

Ἐπορεύθη ὅπως χαιρετίσῃ τὴν κυρίαν Δὲ Σερζὺ, καὶ ὠμίλησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετ' αὐτῆς. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, βλέπων αὐτοὺς οὕτω συνδιαλεγομένους περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων, ὅτι αὐτὴ μὲν κατεῖχε τὸ μυστικὸν τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, οὗτος δὲ τὸ μυστικὸν τοῦ ἐγκλήματος αὐτῆς.

Ἐπὶ τῇ ἰκανῷ κόσμῳ τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τῆς κυρίας Δὲ Σερζὺ, ὥς τε μετὰ τὴν συνήθη ὑποδοχὴν ἐγένετο μεγάλη ἐσπερίς. Ὁ Ροβέρτος κατέφυγεν εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν, τὴν τῇ μεγάλῃ συνημμένην, ἔνθα εὗρεν ὀλίγους τινὰς, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Λουκιανόν, ὁμιλοῦντα μετὰ τινος ἀρχαίας φίλης τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Ἡ Ἀγγελίνα διέβαινε, δίδουσα τὰς διαταγὰς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Ροβέρτον μόνον, ἔστη.

— Ἐγὼ νὰ ἐκπληρώσω μίαν ἐντολήν, κύριε, τῷ εἶπε.

Εἶπεν αὐτῷ τότε ὅ,τι ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Λουκίας. Ὁμίλει αὐτῷ κάτω ναύουσα καὶ μετὰ τινος στενωχωρίας.

Ὡς ἐτελείωσεν, ἐστράφη ὅπως ἀποσυρθῇ.

— Μὲ ἀφίνετε; τῇ εἶπε· μὲ συγχωρεῖτε νὰ σὰς εἶπω ὀλίγας λέξεις; Ὀλίγας μόνον στιγμὰς θὰ σὰς ἀπασχολήσω. Ἐκάθησε δειλῶς πλησίον αὐτοῦ.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶνε μόνον ἡ

κακία ἡ ἔχουσα μυστικὰς δυνάμεις· ἔχει καὶ τὸ ἀγαθὸν τὰς ἰδίας. Ἄν ὁ Μοζιρόν εἶχε τὸ ὀλέθριον γόητρον καὶ τὸ νοσηδὲς θέλητρον αὐτοῦ, ὁ Ροβέρτος εἶχε καὶ αὐτὸς ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς μαγνητικῆς χάριτος, ἥτις ἀπορρέει ἐκ μεγάλης καὶ ἀγαθῆς ψυχῆς.

Χωρὶς νὰ προμελετήσῃ ἡ ὑπολογιστὴς αὐτὸν ἐγγύτερον, ἡσθάνετο, ἐγίνωσκεν, εἶχε δοκιμάσει ὅτι ἐν αὐτῷ ἡ συμπαθητικὴ αὐτὴ δύναμις ἠδύνατο νὰ ἰσοφαρίσῃ πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ μίσους τῆς Βάλδας, καὶ ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ ἐπὶ τῆς Ἀγγελίνας τὴν δύναμιν ταύτην.

Ἀλλ' οὐδόλως ἀμφέβαλλεν οὗτος μέχρι τίνος προέβαινεν ἡ ἐπ' αὐτῆς δύναμις αὐτῇ.

Ἀνεμνήσθη μόνον τὴν εἰδήσιν, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ κατὰ τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ. Ἀνεμνήσθη τὴν παράδοξον σιωπὴν αὐτῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βάλς, ὅπερ ἐχόρευσαν ἀμφότεροι. Ὁμίλησεν αὐτῇ φιλικῶς καὶ γλυκῶς· αὐτὴ οὐδεμίαν λέξιν ἀπήντησεν αὐτῷ· ἠνέφξε τὰ χεῖλη μόνον ὅπως ρίψῃ αὐτῷ, ἀπομακρυνομένη, τὴν μυστηριώδη ταύτην πρόσκλησιν νὰ προφυλάττῃται καὶ νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὸν Μοζιρόν.

Τί ἐσήμαινεν ἡ σιωπηλότης αὐτῇ; ἦτο συγκίνησις; ἦτο ἀγριότης;

Ὁ Ροβέρτος, ὅπως εὐκολύνῃ τὴν Ἀγγελίαν, ἤρξατο δι' ἐρωτήσεων περὶ τῆς Λουκίας: — πῶς διήλθε τὴν ἡμέραν ταύτην; τί ἔκαμε; τί εἶπεν; Ἐπειτα ἤρχισεν ὅπως ὁμίλῃ τῇ Ἀγγελίᾳ περὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας. Ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν Λουκίαν ὅτι ἦτο ἡ μικρὰ αὐτῶν ἐξ ἀπορρήτων, καὶ ὅτι νῦν χαρίσται αὐτῇ ἐγκαρδίως.

— Μάλιστα, εἶπεν, ἐθέλχθην πολὺ βλέπων ὑμᾶς ἀφωσιωμένην οὕτω πρὸς τὴν Λουκίαν καὶ περὶ αὐτῆς καὶ μόνης σκεπτομένην ὑμεῖς, ἥτις ἐπ' ἱσῆς ἔχετε τοσαῦτα θέληγτρα!

— Ὡς τί λέγετε; ἐπανελάθεν αὐτὴ ὅλως τρέμουσα καὶ ἐξεστηκυῖα· ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη παιδίον!

— Εἴθε παιδίον κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν χάριν· ἀλλὰ μήπως ἡ καρδιά πρέπει νὰ γηράσῃ ὅπως γείνη μεγάλη;

Ἡ Ἀγγελίνα μόλις ἀνέπνευ· ζέουσα φλόξ ἀνῆπτε τοὺς μεγάλους φαιούς αὐτῆς ὀφθαλμούς.

Ὁ Ροβέρτος μετὰ τοῦ τρυφεροῦ καὶ γλυκῆς τόνου, μεθ' οὗ πρεσβύτερος ἀδελφὸς ζητεῖ ἀπὸ τὴν μικρὰν τοῦ ἀδελφῆν, ἐζήτησε τότε ἀπὸ τὴν Ἀγγελίαν νὰ τρέφῃ καὶ πρὸς αὐτὸν τὴν αὐτὴν φιλίαν, ἣν εἶχε καὶ πρὸς τὴν Λουκίαν.

— Καὶ ὑμεῖς; εἶπεν αἰφνιδίως λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του καὶ προσβλέπουσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἄρα γε καὶ ὑμεῖς θὰ μὲ...; ἄρα γε καὶ ὑμεῖς θὰ ἔχετε ὀλίγην φιλίαν καὶ δι' ἐμέ;

— Πολλήν! εἶπε περιχαρῶς ὁ Ροβέρτος. Καὶ δὲν ὁμιλοῦμεν διὰ τὸ μέλλον, ὁμιλοῦμεν διὰ τὸ παρόν. Σὰς ἀγαπῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας.

Ἐπὶ ταῖς λέξεσι ταύταις σὰς ἀγαπῶ, — ἃς παρηκολούθησαν, εἶνε ἀληθεῖς, αἱ λέξεις ἐξ ὅλης μου καρδίας — ἡ Ἀγγελίνα ἀνεσκίρτησε σύσσωμος.

— Ἀ! Ἰδοὺ ὅ,τι θέλω, ὅ,τι χρειάζομαι· νὰ μὲ ἀγαπῶσι. — Καὶ θὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην καὶ εἰς ἐμέ, ὅπως εἰς τὴν Λουκίαν;

— Ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον.

— Καλλίστα! εἶπε μετὰ τόνου ἐμβριθοῦς· θὰ ἔχετε μικρὰν καὶ καλὴν σύμμαχον, θὰ ἴδῃτε! Δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἠδύνασθε νὰ εὕρητε καλλιτέραν!

Ἠγέρθη καὶ ἔφυγε μάλλον ἢ ἐξῆλθε.

Ὁ Ροβέρτος ἀνεχώρησεν εὐχαριστημένος καὶ ἀπορῶν ἐν ἑαυτῷ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην τῆς συμμαχίας τῆς Ἀγγελίνας. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἠγνῶει τὰς δύο ταύτας ἐπιβαρυντικὰς περιπτώσεις: — ὅτι ἡ Ἀγγελίνα ἦτο θυγάτηρ καὶ οὐχὶ ἀνεψιὰ τῆς Βάλδας· — καὶ ὅτι ἡ Βάλδα εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πρὸς τὴν Λουκίαν ἔρωτός του. Ἀλλ' ἡσθάνετο ἐαυτόν, ἐν τινὶ μέ-

τρω, ἐνδεδυναμωμένον κατὰ τοῦ μίσους τῆς τρομερᾶς ἐκείνης γυναικὸς διὰ τῆς φιλίας τοῦ ἀκάκου τούτου παιδίου.

Τώρα εἶχε, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς Λουκίας, ἀνάγκην ὀπλων κατὰ τοῦ Μοζιρόν. Πόθεν νὰ προμηθευθῇ αὐτά;

ΙΖ

Οἱ ἐπίκουροι. — Ἡ γυνή.

Κατὰ τὴν τοῦ κ. Μαρουσέ, συμβούλου τῆς ἐπικρατείας, ἀσθένειαν, ἥτις ὑπῆρξε μακρὰ καὶ βαρεῖα, ὁ Ροβέρτος τρίς ἐκλήθη εἰς ἱατροσυμβούλιον μετὰ δύο συναδέλφων αὐτῷ, ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τῆς οἰκίας, τοῦ διδάκτορος Δουραντέλ. Ἔσχε δὲ τὴν εὐκαιρίαν κατὰ τὰς ἐπισκέψεις ταύτας νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν Μαρουσέ. Ἐκαλεῖτο πλειστάκις ὅπως μεταβαίῃ παρ' αὐτῇ ἔπειτα διὰ προσκλητηρίων εἰς τὰς ἐσπερίδας τῆς. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν, ἔνεκεν τῶν ἀσχολιῶν αὐτοῦ, τὸν κατάλληλον καιρὸν νὰ φοιτᾷ εἰς ἐπισκέψεις τοῦ ἐπισήμου κόσμου· οὐδέποτε λοιπὸν ἐπεσκέφθη τὴν κυρίαν Μαρουσέ· περιωρίζετο νὰ πέμπῃ πρὸς αὐτὴν τὸ ἐπισκεπτήριόν του, καὶ αἱ σχέσεις αὐτῶν ἀπέληγον ἐνταῦθα.

Ἄν ἐν τοσούτῳ ἡ κοινὴ γνώμη ἔλεγεν ἀλήθειαν — καὶ τοῦτο ἦτο πιθανόν, — ἂν ὁ μαρκήσιος Δὲ Μοζιρόν ἐγένετο ἐραστὴς τῆς κυρίας Μαρουσέ, θὰ ὑπῆρχε παρ' αὐτῇ διὰ τὸν Ροβέρτον πολῦτιμον στήριγμα. Ἀλλὰ πῶς νὰ μεταστραφῇ πρὸς τὴν κυρίαν Μαρουσέ;

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον, λίαν ἐνωρίς, ὁ Ροβέρτος, ἐνθαρρυνθεὶς διὰ τὴν Λουκίαν ὑπὸ τινος σημειώσεως τοῦ Λουκιανοῦ, λέγοντος αὐτῷ ὅτι ἡ ἀδελφὴ του διήλθεν ἀρκετὰ καλὴν νύκτα, διηυθύνθη πρὸς τὸν διδάκτορα Δουραντέλ, ὅστις ἦτο σύντροφος αὐτοῦ καὶ ἐν ταῖς σπουδαῖς καὶ ἐν τῷ νοσοκομείῳ ὅτε ἦσαν ἐσωτερικοὶ ἱατροί, καὶ ὅστις διέμεινε φίλος του.

Ὁ διδάκτωρ Δουραντέλ, πρεσβύτερος τοῦ Ροβέρτου κατὰ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη, ἔτρεφε διὰ τὸν ἔξοχον καὶ σοφὸν συναδελφόν του μέγαν θαυμασμόν, καὶ οὐδένα φθόνον, ὧν καὶ αὐτὸς ἱατρὸς ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων. Ἐνυμφεύθη ἀπὸ δέκα ἐτῶν νέαν καὶ θελκτικὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἠγάπα καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν υἱόν. Ἦτο λοιπὸν ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ Ροβέρτος ἐξεπλάγη εὐρὼν αὐτὸν σκεπτόμενον καὶ μελαγχολικόν.

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ Δουραντέλ, μὲ βλέπεις, εἶνε ἀληθές, λίαν ἀνήσυχον περὶ τῆς υἱείας τῆς σύζυγου μου. Δὲν ἀνέλαβεν ἀκόμη, καὶ ἀπὸ τριῶν μηνῶν δὲν τὴν εἶδον πλέον. Ἄν ἀπολέσω αὐτὴν, βλέπεις, ἀπωλέσθην καὶ ἐγώ! Εὐχαριστοῦμαι ὅτι σὲ βλέπω, διότι θὰ ἡρχόμην ἐγὼ ὅπως σὲ παρακαλέσω νὰ ἔλθῃς. Νομίζω ὅτι τὰ ὕδατα τοῦ Wildbad θὰ ὠφελήσωσι τὴν προσφιλεῖ ἀσθενή μου, ἀλλ' ἤθελον νὰ ἀκούσω τὴν γνώμην σου. Ἐλθε λοιπὸν εὐθὺς νὰ τὴν ἴδῃς. Ἠγέρθη, καὶ θὰ ἐρωτήσω αὐτὴν ἂν θέλῃ νὰ σὲ ὑποδεχθῇ. Ἡ ἐπίσκεψίς σου τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ εἶναι προμελετημένη, καὶ τοῦτο εἶνε καλλίτερον.

Ὁ Ροβέρτος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Δουραντέλ· εὗρεν αὐτὴν ἐξησθενημένην, τῷ ὄντι, ἀλλ' οὐδόλως ἐνόμισεν ὅτι ἡ κατάστασις αὐτῆς ἦτο τοσοῦτον βαρεῖα, καὶ ὅτι οἱ φόβοι τοῦ ἱατροῦ ἦσαν σφόδρα ὑπερβολικοί, προελθόντες ἐκ τῆς συζυγικῆς στοργῆς. Ἀρμοδίᾳ διαμονῇ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Wildbad ἐφαίνετο αὐτῷ, ὡς καὶ τῷ φίλῳ του, λυσιτελὲς καὶ ἀποτελεσματικὴ, καὶ συνέστησεν αὐτῷ ταύτην θερμῶς.

Ἡ πεποίθησίς του ἐνεθάρρυνε τὴν ἀσθενή, ἥτις περιέπαιξε μετ' αὐτοῦ τοὺς φόβους τοῦ συζύγου τῆς· καί, ὅτε μετὰ τοῦ Ροβέρτου εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν του, καθυσάχασεν αὐτὸν ὅσον τὸ ἐπ' αὐτῷ, καὶ τῷ ἀπέδειξεν ὅτι

διὰ τῶν περιποιήσεων ἡ σύζυγός του θὰ ἀνακτήσῃται ταχέως καὶ ἐντελῶς τὴν υἱείαν.

— Ἀ! πόσον μὲ εὐεργετεῖς! καὶ πόσον σοὶ εὐγνωμονῶ! εἶπεν ὁ Δουραντέλ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον· ἔχω καὶ ἄλλην χάριν νὰ σοὶ ζητήσω.

— Ποῖαν; Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου, τὸ ἡξέυρεις.

— Θὰ γείνη, ἐννοεῖς, ἀνάγκη νὰ συνοδεύσῃς τὴν σύζυγόν μου εἰς Wildbad...

— Ὡ! εἶνε ἀνάγκη; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος ὑπομειδιῶν.

— Ἄν ἦνε ἀνάγκη! ἀνέκραξεν ὁ Δουραντέλ. Ἠξέυρεις πόσον ἀγαπῶ τὴν σύζυγόν μου· ἀλλὰ σοὶ γνωστοποιῶ, φίλτατε, ὅτι καὶ αὐτὴ μοὶ ἀνταποδίδει τὴν ἀγάπην μου. Οὐδέποτε θὰ ἔστεργε νὰ μείνῃ χωρισμένη ἀπ' ἐμοῦ πολλὰς ἐβδομάδας, καὶ ἐγὼ δὲ δὲν τὸ ἐπιθυμῶ ὀλιγώτερον αὐτῆς. Ἀναχωροῦμεν ὁμοῦ μετὰ τοῦ βρέφους. Θὰ ἦμαι ἐκεῖ ὅπως ἐπαγρυπνῶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν λουτρῶν· καὶ μετὰ τὸ πέρας αὐτῶν, θὰ τὴν ὀδηγήσω νὰ ἀναπαυθῇ εἰς τὴν Ἑλβετίαν.

— Ἐ, καλὰ! καὶ οἱ ἀσθενεῖς σου; Τοὺς ἐγκαταλείπεις;

— Τοὺς ἐγκαταλείπω δι' ἑνα ἢ δύο μῆνας· ἀλλὰ, καὶ πάλιν, θὰ τοὺς ἐγκαταλίπω διὰ παντός ἂν δὲν σωθῇ, πρὸ πάντων, ἡ ἀσθενής μου δι' ἐμέ, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ, τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶνε ἡ ζωὴ μου.

— Τύχη ἀγαθὴ! Ἐν τούτοις ἡ πελατεία σου...

— Αὐτὴ εἶνε ἀκριβῶς ἡ χάρις, τὴν ὁποίαν εἶχον νὰ σοὶ ζητήσω.... Ὡ! μὴ τρομάζεις! ἡξέυρω ὅτι μόλις ἐπαρκεῖς εἰς τοὺς ἀσθενεῖς σου· ὅσον διὰ τοῦτο, σκέπτομαι νὰ ἀπευθυνθῶ πρὸς τὸν φίλον ἡμῶν Ζαντύ, διὰ νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Ἀλλ' ἤθελον νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς σέ, δύο ἢ τρεῖς βαρεῖας περιπτώσεις, καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας σπουδαίους πελάτας. Δὲν δύνασαι νὰ τὸ ἀρνηθῇς.

— Καὶ δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. — Ἀλλὰ, εἰπέ μοι, ἔχεις ἀκόμη μετὰ τῶν πελατῶν σου τὴν κυρίαν Μαρουσέ;

— Μάλιστα.

— Διὰ τοῦτο ἦλθον νὰ σοὶ ὁμιλήσω. Τὴν εἶδον ἄλλοτε, ὅτε μὲ ἐκάλεσας εἰς τὸ ἱατροσυμβούλιον διὰ τὸν σύζυγόν τῆς· ἀλλ' ἔκτοτε δὲν ὑπῆγα πρὸς αὐτήν, καὶ ἐν τοσούτῳ ἔχω ἀνάγκην νὰ ἀνανεώσω τὰς σχέσεις μετ' αὐτῆς. — Ἀλλὰ, προσέθηκεν ὁ Ροβέρτος γελῶν, δὲν ἔχω τὴν τύχην νὰ ἦνε ἀσθενής τὴν ὥραν αὐτὴν!...

— Δὲν εἶνε ἀσθενής, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Δουραντέλ, καὶ ἐν τούτοις δὲν παρέρχεται ἐβδομάς, καθ' ἣν νὰ μὴ μὲ προσκαλέσῃ, καὶ μὲ παρακαλεῖ πάντοτε νὰ πηγαίνω, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν προσκαλῶμαι.

— Ἀληθῶς! Τί ἔχει λοιπὸν;

— Ἀ! φίλε μου, σύ, ὅστις εἶσαι μέγας ἱατρὸς, διότι εἶσαι μέγας φιλόσοφος, θὰ δυνήθῃς νὰ παρατηρήσῃς ἐκεῖ, εἰς παράδοξον καὶ κατάπληξιν προξενούσαν παθολογικὴν περίπτωσιν, μέχρι τίνος ἐπιδρᾷ ἡ ἡθικὴ ἐπὶ τῆς φυσικῆς, καὶ πῶς τεταραγμένη καὶ ὑποφέρουσα ψυχὴ δύναται νὰ ταράξῃ καὶ ὑποσκάψῃ τὸ σῶμα.

— Ἀλλ' ἡ κυρία Μαρουσέ ἴσως δὲν θὰ ἔχῃ εἰς ἐμέ τὴν αὐτὴν ἐμπιστοσύνην, καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν ἐρωτήσω τίποτε, τὸ ὁποῖον δὲν δύνασαι νὰ μὲ εἴπῃς.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Δουραντέλ, δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὲ εἴπω περὶ αὐτῆς, ἀφ' οὗ τίποτε δὲν γνωρίζω· διότι τοῦτο μόνον ἡξέυρω περὶ αὐτῆς ὅ,τι ὅλος ὁ κόσμος ἡξέυρει καὶ μαντεύει. Δὲν ἡμπορῶ λοιπὸν νὰ προδῶσω τὰ μυστικά, τὰ ὁποῖα δὲν μοὶ ἐνεπίστευθη.

— Ἀλλ' ὀφείλω νὰ σοὶ ἀνακοινώσω τὰς παρατηρήσεις μου, καὶ αὐταὶ εἶνε ἀρκεταὶ νὰ κινήσωσι τὸ ἐνδιαφέρον σου ὡς ἱατροῦ, ἂν μὴ ἄλλως.

— Μὲ ἐνδιαφέρουσιν ἄλλως, καὶ πολὺ, τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Θὰ ἴδῃς! εἶπεν ὁ Δουραντέλ γελῶν, ὅχι ὅπως

ἐκθειάσω τοὺς πελάτας καὶ τὰς πελάτιδάς μου, ἀλλ' ἡ μορφή της κυρίας Μαρουσσέ εἶνε πλέον ἢ συμπαθής, εἶνε ἑλκυστικὴ πάρα-πολύ. Εἶδες τὸν σύζυγον, — ἐν τῇ κλίνῃ του — εἶνε ἀληθής, εἶνε σφόδρα νομομαθής, ὡς λέγουσι ἐντριβής εἰς τὸ κυβερνητικὸν δίκαιον, τὸ πιστεύω ἐντιμος, σπουδαῖος, φιλόπονος, τοῦτο μόνον ἦτο ἀποδεδειγμένον. Ἀλλὰ τέλος ὁ τύπος τοῦ συμβούλου της Ἐπικρατείας ἦτο συγχρόνως καὶ της νεάνιδος τὸ ὄνειρον. Εἶναι ἀμφίβολον, δὲν εἶνε ἀληθής;

— Εἶνε ἀμφίβολον, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Λοιπόν, φίλε μου, ἡ κυρία Μαρουσσέ, ἐφ' ὅσον ἔζη ὁ σύζυγός της, ὑπῆρξε διαρκῶς ἀμεμπτος γυνή.

— Σκεπτική, ἀλλ' ἀνεπίληπτος, τοιαύτην πάντοτε ἐγνώρισα αὐτήν. Περιεποιήθη τὸν ἀσθενούντα σύζυγον αὐτῆς μετὰ τῆς μεγαλειτέρας φροντίδος, ὑπῆρξε διὰ τὸ τέκνον της ἡ τρυφερώτερα καὶ ἡ μαλλον ἀφωσιωμένη μήτηρ. Διῆλθε μακρὰν τῶν Παρισίων τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου αὐτῆς, καὶ μόλις κατὰ τὸν τελευταῖον Ὀκτώβριον ἐπανῆλθεν, ἀναγκασθεῖσα πρὸς τοῦτο διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ υἱοῦ της. Εἰς ὅλα αὐτά, ὡς βλέπεις, δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ψεκτέον.

— Εἰς τὸ παρελθόν, ναί, πάντα ἔχουσι καλῶς, ἐπανελάθεν ὁ Ροβέρτος· ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ παρόν.

— Ἀγνοῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Δουραντέλ, ἂν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὴν κυρίαν Μαρουσσέ, ἢ ἂν ἐπαρουσιάσθη μόνον μετὰ τὴν εἰς Παρίσιους ἐπάνοδόν της. Καὶ αὐτός, κατὰ Νοέμβριον, ἐπανῆλθεν ἐξ Ἰταλίας μετὰ τὴν ἐνδοξον ἐν τοῖς ποντιφικοῖς ζουάβοις μεταβάσιν του. Τὸν συνήντησα εἰς τὰς ἐσπερίδας της κυρίας Μαρουσσέ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παρατηρήσω αὐτὸν ἄλλως. Μόλις κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἔτους τούτου ἤρξαντο νὰ ὁμιλῶσι κρυφίως κατ' ἰδίαν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ κυρία Μαρουσσέ ἀποτόμως καὶ καθ' ὁλοκληρίαν μετεβλήθη. Σοὶ ἐπαναλέγω ὅτι ἔχω νὰ σέ εἶπω ὅ,τι μόνον ἠδυνήθη νὰ ἴδω ἐγὼ αὐτός, ὡς φοιτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, προσθέτων εἰς αὐτὰ καὶ τὰ σχόλια τοῦ ἱατροῦ.

— Ὡ! γνωρίζω πόσον βαθὺς παρατηρητὴς εἶσαι.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη πολὺ βαθείας παρατηρήσεως διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις, ὅτι εὐθύς, καὶ οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ἡ κυρία Μαρουσσέ δὲν ἦτο ἡ αὐτή. Ἦτο, φίλατέ μοι, ὅλη χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, ὡς ἠνεωγμένον ἄνθος τοῦ ἔαρος, ὡς ἀνατολὴ ἡλίου. Ἦτο, ἄνευ ἀντιλογίας, ὅ,τι ὀνομάζομεν κομψὴν γυναῖκα· αἰφνιδίως ἐγένετο ὠραιότατη ἦτο ἀκριβῶς ἐν τῇ πρώτῃ νεότητι αὐτῆς· εἶχεν ἤδη φθάσει τὸ τριακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, καίτοι ἐφαίνετο εἰκοσι καὶ πέντε ἐτῶν. Ἦτο εὐπροσῆγορος, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον προφυλακτικὴ καὶ ὀλίγον τι ψυχρά· ἐν τῷ ἅμα ἔλαμψε κατὰ τὸ πνεῦμα, τὴν εὐγλωττίαν, τὴν χάριν καὶ τὴν θαλερότητα τῶν θελγῆτρων. Ἀ! σοὶ ἀποκρίνομαι ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἦτο πλέον ἀσθενής. Εἶπον κατ' ἐμαυτόν: Ἰδοὺ γυνή, ἥτις ἀγαπᾷ διὰ πρώτην φοράν, καὶ ἰδοὺ γυνή εὐτυχής!

— Καὶ ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν, αὐτὸς ἤρχετο σπανιώτερον εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς ἐσπερίδας· σπανίως τὸν ἔβλεπε τις. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο μόνον τὸν φαινομενικὸν σύμπτωμα. Ἀλλ' ἤρχετο ἐκ τῆς κυρίας Μαρουσσέ μόνον ὡς ἀρχαῖος συνάρχων τοῦ συζύγου της, ὡς σύντροφος τῶν ἀξιωμάτων καὶ ὡς σοδαρὸς ἄνθρωπος· καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἤμην ὁ νεώτερος τῶν φίλων του καὶ δὲν ἤμην ὑποποτος, αἱ προμνησθεῖσαι συνομιλίαι ἐξηκολούθησαν ὠραιότερον.

— Καὶ νομίζεις ὅτι εἶχον δίκαιον;

— Ἡ κυρία Μαρουσσέ οὐδέποτε μοι τὸ εἶπεν, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Ὁ Μοζιρόν οὗτος σοὶ φαίνεται ἀκατανίκητος νικητής;

— Τὰ πάντα εἶνε σχετικά. Ἡ κυρία Μαρουσσέ εἶνε ἐπαρχιώτης, θυγάτηρ χωρικοῦ· ὁ κ. Μοζιρόν εἶνε μαρκήσιος, ἱππότης, υἱὸς ἀρχαίων προγόνων, καταγόμενος ἐκ τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ καὶ τοῦ Βατικανοῦ. Ἔσχε μονομαχίας καὶ περιπετείας. Ἐρρίψεν εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ ἀφεγγῇ ταύτην ψυχὴν φῶς καὶ ζῶην. Ἐδειξεν εἰς τὴν πτωχὴν ταύτην καὶ ἐντιμον γυναῖκα τόσον φρενῆρες πάθος καὶ μετὰ τσαύτης ὁμοιοληθείας, ὅσον ἐνέπαιζεν αὐτό, καὶ δὲν τὸ ἐνόει. Ἐθάμβωσεν, ἐμέθυσεν, ἐγοήτευσεν αὐτήν. Δὲν νομίζω, ἀλλὰ στοιχηματίζω, ὅτι οὕτω συνέβησαν τὰ πράγματα.

— Μάλιστα, κάλλιστα, ἀγαπητέ μοι συνάδελφε! εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Καὶ πόσον καιρὸν διήρκεσεν ἡ γοητεία;

— Ἐξ ἑβδομάδας· ὄχι πλείοτερον. Περὶ τὰ μέσα τοῦ τελευταίου Μαρτίου, εἶδον μίαν πρωτὰν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου μία ἀγαθὴ γυνή, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της κυρίας Μαρουσσέ διατελοῦσα· ἦτο, νομίζω, ἡ τροφὸς αὐτῆς, γυνὴ ἐντελὴς πρὸς αὐτήν ἀφωσιωμένη. Ἐλησμόνησα νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι ἡ κυρία Μαρουσσέ ἀπώλεσε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της, καὶ ἦτο ἄνευ οἰκογενείας. Ἡ ἐντιμος Γερτρούδη, κατὰπλεως δακρύων, ἦλθεν, ἐν ἀγνοίᾳ της δεσποίνης αὐτῆς, ἥτις μάλιστα τῇ εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰ με εἰδοποιήσῃ.

— Ἡ κυρία εἶνε πολὺ ἀσθενής! μοι εἶπε.

— Καὶ τί ἔχει;

— Δὲν ἤξεύρω· ἔλθετε ὡς διαβαίνων κατὰ τύχην.

— Φυσικῶς ἡ κυρία Μαρουσσέ δὲν ἠπατήθη.

— Αὐτὴ ἡ Γερτρούδη εἶνε τρελλή! εἶπεν· ἔχω ἀπλούστατα, δὲν ἤξεύρω τί εἶδος νευρικῆς κρίσεως, — ὡς δούκισσα.

— Καὶ ἐπρόσπαθει νὰ γελάσῃ. Ἀλλ' ἦτο κατὰδῆλον ὅτι ἐδέξατο σφοδρὰν ἠθικὴν προσβολήν. Ἐλαβεν ὀπίσω πάλιν τὰ τριακόνητα πέντε ἔτη της! καὶ μάλιστα καὶ κατὰ πλείοτερον. Καὶ δὲν ἔπαυσεν ἐν τούτοις νὰ ᾄδῃ ὠραία· ὁ φαῖος κύκλος, ὅστις περιέστερε τοὺς ὀφθαλμούς της, ἔδιδεν αὐτοῖς ἐνίοτε πλείοτεραν λάμψιν, ἀλλὰ λάμψιν πυρετοῦ καὶ ὀδύνης. Ἐγένετο ἐκ νέου πάλιν ἡ κυρία Μαρουσσέ, τὴν ὁποίαν ἐγνωρίζομεν πρότερον, μόνον ὀλιγώτερον ἡσυχος καὶ περισσώτερον λυπημένη.

— Τί της συνέβη λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος· ἦλθεν εἰς ρῆξιν;

— Ὅχι· δὲν ἤξευρον. Ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν δὲν ἔλειπε νὰ ἔρχεται ἐνίοτε τὴν ἐσπέραν μεθ' ὧν, καὶ συχνότερον μόνος περὶ τὴν δαίλιν. Τὸ ἤξεύρω, διότι τὸ ἔμαθον ἀπὸ τὴν Γερτρούδην. Ἐν τούτοις ἡ κυρία Μαρουσσέ δὲν με ἐκάλεσε κατὰ τὰς πρώτας ἑβδομάδας, μετὰ λύπης ἔβλεπον αὐτὴν νὰ τήκεται, νὰ φθείρεται, χωρὶς μάλιστα νὰ τολμῶ νὰ τῆς τὸ εἶπω. Ἀπὸ μηνὸς πάλιν εἶνε τεταραγμένη καὶ με συμβουλευέται ἐπὶ τῶν ἀϋπνιῶν της, αἱ ὁποῖαι νομίζει ὅτι προέρχονται ἐκ τῆς σπανίας πρὸς αὐτὴν μεταβάσεώς μου.

— Καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας ταύτης φάσεως, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ποῖαι εἶνε αἱ εἰκασίαι σου;

— Οὐδεμίαν εἰκασίαν ἔκαμον. Εἶνε μυστήριον. Τί συνέβαινεν; Τί ἔρριπτε τὴν ἀτυχῇ γυναῖκα ἐκ τοῦ αἰθέρος εἰς τὴν ἄβυσσον; Δὲν ἤξεύρω τίποτε, περὶ αὐτοῦ οὐδεμίαν ἀμφιβολία. Εἶμαι εἰλικρινὴς φίλος της, καὶ βλέπω ὅτι δὲν μοι εἶνε ποσὸς δυσχερὲς νὰ μάθω τὰ ἀπόρρητα αὐτῆς· αὐτὴ μόνη ζητεῖ νὰ μοι ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν της· περιμένει τὰς ἐρωτήσεις μου· τὰς ἐλπίζει ἴσως...

— Καὶ διὰ τί δὲν τὴν ἐρωτᾷς;

— Ὡ! φίλτατε, ἀκουσον λοιπόν, ἐγὼ εἶμαι ἱατρός της, δὲν εἶμαι πνευματικὸς της.

— Τότε, ἀφοῦ ἐνόεις ὅτι εἶχεν ἀνάγκην πνευματικοῦ, δὲν ὤφειλες νὰ τῆς προμηθεύσῃς ἕνα! — σύ, ὅστις εἶσαι ἐκ τῶν ἡμετέρων, σύ, ὁ ἐλεύθερος ἐν τῷ σκέπτεσθαι;

— Ὅχι βέβαια· ἀλλὰ τέλος ἱατρός...

— Ἰατρός δὲν δύναται νὰ ᾔηνε πνευματικός, ἀλλὰ δύναται, ὅφειλε ἐνίοτε, νὰ ᾔηνε ὁ ἐξ ἀπορρήτων τῶν ἀσθενῶν του.

— Ἐξ ἀπορρήτων εἰς τὴν ἡλικίαν μας, εἶνε ἀρκετὰ ἐπικίνδυνον!

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι τὸ νὰ ᾔηνε τις πνευματικός, εἶνε ἐπικίνδυνον; Ἰδοὺ ἡμεῖς δύο νέοι ἰατροί· ἐγὼ ἔχω εἰς τὴν καρδίαν σπουδαῖον καὶ βαθὺ πάθος· σὺ ἔχεις σύζυγον, τὴν ὁποίαν λατρεῖς· πῶς θὰ ᾔημεθα ἐπικίνδυνοι; Ἐλεγε, ὅτι διὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴν ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς ἦτο τὸ ταρασσόν τὸ σῶμα. Λοιπὸν! δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, δὲν εἶνε ἐπ'ἀνάγκης καὶ καθήκον νὰ περιποιηθῶμεν, νὰ ἐπιδῶμεν τὴν πληγὴν, νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ψυχὴν αὐτῆς;

— Ροβέρτε, ἔχεις μυριάκις δίκαιον! εἶπεν ὁ Δουραντέλ, θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου αὐτοῦ καὶ πάντοτε ἡμῖν, καὶ ἀκόμη εἶμαι, τῆς γνώμης σου. Ἀλλά, — συγχώρησόν με, — δὲν σοὶ ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν. Δὲν εἶμαι τόσο ἡλίθιος· θὰ ἐδίδον τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ τῆς συζύγου ἢ ὑπὲρ τοῦ τέκνου μου· θὰ ἐβυσσάζον τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου καὶ τῆς ἐπιστήμης· οὐδέποτε μὲ εἶδες προσκόποντα ἀπέναντι τῶν κολλητικῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν ἐπιδημιῶν... Ἀλλά, μὰ τὸν Θεόν! ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει, ὑπάρχει ὁ Μοζιρόν, φίλτατέ μοι! καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ὁ σύζυγός καὶ πατὴρ οὐδόλως προτίθεται νὰ περιπλακῇ μετὰ τοῦ θηρίου τούτου.

— Ὅσον δι' ἐμέ, σοὶ ζητῶ συγγνώμην, φίλε μου, καὶ σὲ λέγω· ἔχεις δίκαιον, ἐπ'ἀνέλαβεν ὁ Ροβέρτος ἀνεγερθεὶς. Καὶ τώρα προσθέτω· Ἐπιθυμῶ, δι' ὁποιοῦδήποτε μέσου, νὰ μὲ παρουσιάσῃς εἰς τὴν κυρίαν Μαρουσσέ.

— Οἰανδήποτε ὦραν θέλῃς. Τὴν πρωτὴν αὐτὴν;

— Μάλιστα, τὴν πρωτὴν αὐτὴν.

Λοιπὸν ὁ Ροβέρτος, μετὰ τὴν περὰ τωσιν τῶν ἐπισκέψεων αὐτοῦ, ἦλθε μετὰ τῆς ἀμάξης του νὰ λάβῃ τὸν Δουραντέλ κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, καὶ διηυθύνθησαν ὁμοῦ εἰς τῆς κυρίας Μαρουσσέ, ἥτις κατῴκει ἐν τῇ συνοικίᾳ Βολταίρου.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἀνησυχήσωμεν, ἐπειδὴ εἶνε τόσο ἐνωρίς; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Ὅχι, αὐτὴν τὴν ὥραν μοὶ ὑπέδειξεν ἡ ἰδίᾳ, εἶπεν ὁ Δουραντέλ. Ὑποθέτω ὅτι ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν, ὅστις κατακλίνεται βραδέως καὶ ἐγείρεται βραδέως, οὐδέποτε ἔρχεται πρὸ τῆς δειλῆς· καὶ ἡ κυρία Μαρουσσέ δὲν τῇ μέλει ἀναμφιβόλως, ἂν τὴν συναντῶ μετ' αὐτοῦ, ὅστις καὶ πληροφορεῖται τὰ περὶ τῶν ἐπισκέψεών μου.

— Καὶ τὰ ἐκοινοποίησας εἰς αὐτόν;

— Ὁ! ὅχι· ὅχι ρητῶς, τοῦλάχιστον διὰ τὸν Μοζιρόν. Αὐτὴ μόνον μοὶ εἶπεν· Ἀγαπητὲ διδάκτωρ, εἰς κανένα ἐκ τῶν φίλων σας νὰ μὴ εἴπητε, σὰς παρακαλῶ, περὶ τῶν ἱατρικῶν γνωμοδοτήσεων, τὰς ὁποίας μοὶ δίδετε· φαίνομαι ἰσχυρὰ πρὸς ὅσους δὲν μὲ γνωρίζουσι καλῶς.

— Αὐτὸ εἶνε ἀξιοσημείωτον! παρετήρησεν ὁ Ροβέρτος.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν οἱ δύο ἰατροὶ εἰσῆλθον παρὰ τῇ κυρίᾳ Μαρουσσέ, ἥτις κατεγίνετο ἐν τῷ δευτέρῳ πατώματι, τῷ ἐπὶ τῆς προκυμίας, ὡραίῳ διαμερίσματι, ἔχοντι πρὸ αὐτοῦ τὴν μεγαλοπρεπῆ τοῦ Λούβρου καὶ τοῦ Σηκουάνα θέαν.

Ἡ κυρία Μαρουσσέ, εἰδοποιηθεῖσα ὅτι ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος ἦτο μετὰ τοῦ διδάκτορος Δουραντέλ, δὲν ὑπεδέξατο αὐτοὺς ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς, ἀλλὰ παρεκάλεσε νὰ ἀναμείνωσιν αὐτὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἡ αἰθουσα αὕτη, ἐν ᾗ ἔλαμπεν ἡ πολυτέλεια τῆς ὑψηλόφρονος ἐπαρχιώτιδος, δὲν εἶχε τι ἀποδεικνύον τὴν καλλιτεχνίαν καὶ καλαισθησίαν· ἐπιπλα κεχρυσωμένα πεποικιλμένα δι' ἐρυθρῶν δαμασκηνουργημάτων· τάπητες, παραπετάσματα τῶν παραθύρων καὶ τῶν θυρῶν ἐκ τῆς Ὁβουσόν· μεγάλα κάτοπτρα λοξῶς κείμενα, ἐπιπλοσκευὴ θερμαντήρος τῆς Δενιέρης· ἐπὶ τῶν τοίχων, αἱ

ὄρθιαι εἰκόνες τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Μαρουσσέ, μετρίας τέχνης, καίπερ νεωτάτης.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, εἰσῆλθεν ἡ κυρία Μαρουσσέ ἐνδεδυμένη ἀφελῶς μετὰ πρωτῆς καλαισθησίας.

Ἡ Ὀκταβία Μαρουσσέ, τὴν ὁποίαν ὁ Ροβέρτος μόλις δις ἢ τρίς εἶχεν ἰδεῖ, τῷ ἐφάνη ὅτι ἦτο καλλιτέρα ἢ ὅσον ἐνεθυμείτο. Ἦτο βεβαίως ἰσχνὴ καὶ καταβεβλημένη· ἀλλὰ τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς, ἄτινα δὲν εἶχον ἄλλοτε πολὺ τὸ ἐκφραστικόν, ἦσαν νῦν ἐνεψυχωμένα, ἡ μᾶλλον εἶπεν, πεφλεγμένα ὑπὸ μεγάλης φλογός. Ἦτο γυνὴ μελαγχροινὴ, ἀρκετὰ ὑψηλὴ, εὐσταλής, εὐσωμος, κρινοδάκτυλος· εἶχε τὴν ἐν τοῖς τρόποις ἀξιοπρέπειαν καὶ ἂν μὴ τὴν ἐν τῇ χάριτι, ἀναντιρρήτως τὴν ἐν τῇ κομψότητι.

Ἐθλίψε τὴν χεῖρα τοῦ Δουραντέλ, καὶ ἐχαιρέτισε τὸν Ροβέρτον διὰ τοῦ ὀνόματός του, μακαρίζουσα αὐτήν, διότι τὸν ἐπανεῖδε, καὶ ἀναμνησκόμενη μετὰ συγκινήσεως τὰς καλὰς γνώμας, ἃς ἔδωκε διὰ τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἠρώτησε μετὰ προθυμίας τὰ περὶ τῆς ὑγείας τῆς φίλης τῆς, τῆς κυρίας Δουραντέλ. Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν τῷ Δουραντέλ νὰ ἀναγγείλῃ αὐτῇ ὅτι ἀπεφασίσθη νὰ ὀδηγήσῃ τὴν σύζυγόν του εἰς τὰ λουτρά τοῦ Wildbad, καὶ ὅτι προϋτίθετο νὰ ἀναχωρήσῃ ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

— Δὲν σὰς ἀφίνω, εὐτυχῶς, πολὺ ἀσθενῇ! ἐπ'ἀνέλαβε μειδιδῶν· ἀλλ' ἂν, κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, συμβῇ ἀνάγκη, ἐσκέφθην νὰ δεχθῆτε τὰς περιποιήσεις τοῦ φίλου καὶ ἐνδόξου συναδέλφου, τοῦ διδάκτορος Ροβέρτου, τὸν ὁποῖον ἐκτιμᾶτε ἐξόχως, τὸ γνωρίζω, καὶ τὸν ὁποῖον γνωρίζετε τώρα.

Ἡ κυρία Μαρουσσέ ἀντέστη καθ' αὐτὴν κατὰ τῆς εἰδήσεως τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Δουραντέλ; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδὲν διέφυγεν αὐτὴν γνωστοποιεῖν τοῦτο· ἐπέδοκίμασε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δουραντέλ, καὶ ἐπιχαρίτως κλίνουσα ἠὲ χαρίστησεν ἐκ προκαταβολῆς τὸν Ροβέρτον, διότι ἀνέλαβε τὸ βάρος νὰ συμβουλευῇ τοσοῦτον ἀσθενῆντα, «ἀσθενῆ ἰσως κατὰ φαντασίαν», εἶπεν.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω, ἐπ'ἀνέλαβεν ὁ Δουραντέλ, ὅτι δύνασθε νὰ ἔχετε εἰς τὸν διδάκτορα Ροβέρτον τὴν αὐτὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν εὐμενῶς καὶ εἰς ἐμέ εἴχετε.

— Τὸ πιστεύω, εἶμαι περὶ τούτου βεβαία, ἀπήντησε βραδείᾳ φωνῇ ἡ κυρία Μαρουσσέ, προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ Ροβέρτου τοὺς ὀφθαλμούς της ἐρωτηματικῶς.

Εἰς τὴν ἀφωνον ταύτην ἐρώτησιν ἡ ἀρρενωπὴ μορφή καὶ τὸ σταθερὸν καὶ ἐλεύθερον τοῦ Ροβέρτου βλέμμα ἀπήντησαν ἐπίσης ἀφώνως. Εἴπομεν ἤδη ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις τὸν Ροβέρτον καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ αὐτὸν πάραυτα φερόμενον πρὸς αὐτόν, ὡς πρὸς ὃν τι γλυκὺ καὶ συγχρόνως ἰσχυρόν, ἐφ' οὗ ἦτο λυσιτελὲς τὸ νὰ ἐπιστηριχθῇ τις. Ὅπως μεταχειρισθῶμεν τοὺς χρωματισμούς τῆς γλώσσης τοῦ κόσμου, ἂν ὁ Δουραντέλ ἦτο «ἐνὴρ διακεκριμένος», πάντα ἐμαρτύρουν κατὰ τὴν πρώτην θέαν ἐν τῷ Ροβέρτῳ ἄνδρα ὑπέροχον.

Ὁ Ροβέρτος ἐπ'ἀνέλαβε δι' ἀπλουστάτου τόνου·

— Κυρία, γνωρίζω ὑμᾶς, ἐξ ὧσιν μοὶ εἶπεν ὁ φίλος συναδέλφός μου· σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρήσητε ὡς φίλον σας.

Ἐκείνη ἀπήντησε μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπλότητος·

— Εὐχαριστῶ!

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν δεξιάν.

— Τώρα τὸν λόγον ἔχουσιν οἱ ἰατροί, ἐπ'ἀνέλαβε χαριέντως ὁ Δουραντέλ. Τὴν τελευταίαν φορὰν, ὅτε σὰς εἶδον, ἀγαπητὴ κυρία, μὴ ἔχων νὰ δώσω φάρμακα, ἀνενέωσα τὴν παραγγελίαν, τὴν ὁποίαν εἶχον ἤδη κάμει πρότερον, καὶ τὴν ὁποίαν παρεδέχθητε, πρῶτον, νομίζω. — Συνεβοῦ-

λευσα εἰς τὴν κυρίαν, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν Ροβέρτον ἀλλαγὴν κλίματος, μετατόπισιν, ταξείδιον· δὲν ἔχω δικάσιον ;

— Καθ' ὁλοκληρίαν, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ἐξετάζων προσεκτικῶς τὴν Ὀκταβίαν.

— Μάλιστα, ἡ ἰδέα αὕτη κατὰ πρῶτον μοι ἤρεσεν, ἐπανάλαβε· καὶ μάλιστα εἶχον σχεδὸν καταστρώσει τὸ δρομολόγιόν μου· θὰ ἐπισκεπτόμην τὴν Ὀλλανδίαν, καὶ διὰ τοῦ Ρήνου θὰ κατέβαινον εἰς τὴν Ἑλβετίαν, καὶ ἐκ τῆς Ἑλβετίας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνθα θὰ διηρχόμην τὸ ἔαρ.

— Ἀρίστα ! εἶπεν ὁ Ροβέρτος· λοιπόν ;

— Λοιπόν, ἀπέβη ἀδύνατον.

— Διὰ τί, καὶ ἀπὸ πότε ; ἠρώτητεν ὁ Δουραντέλ.

— Ἄλλ' ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἐπανάλαβεν ἡ Ὀκταβία μετὰ τινος ἀνυπομονησίας, σὰς τὸ εἶπον ἤδη κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψίν σας, διδάκτωρ. Εἶνε πολὺ δύσκολον εἰς γυναῖκα νὰ ταξειδεύῃ μόνῃ μεθ' ἑνὸς παιδίου, καὶ ἡ Γερτρούδη δὲν εἶνε ἱκανὸν προφυλακτικὸν ὄπλον.

« Ἀπὸ τινων ἡμερῶν !... » Ὁ Ροβέρτος διελογίσθη ὅτι ὁ Μοζιρὸν συγκατετέθη πρὸς ὄραν νὰ συνοδεύῃ τὴν κυρίαν Μαρουσσέ εἰς τὸ ταξείδιον τοῦτο· ἀλλ' ὅτι « ἀπὸ τινων ἡμερῶν » τὰ νέα σχέδια αὐτοῦ ἀνέτρεψαν ὀλοτελῶς τὸ σχέδιον ἐκεῖνο, καὶ ἦτο ἀνάγκη τότε νὰ ἐπιμείνη εἰς τὴν μὴ ἐγκατάλειψιν τῶν Παρισίων.

— Ἄν ἦσθε ἡναγκασμένη νὰ παραιτήσητε τὸ ταξείδιον τοῦτο, εἶπεν, ὀφείλετε τοῦλάχιστον νὰ διέλθητε τὸ τέλος τοῦ ἔαρος ἐν τῇ ἐξοχῇ πέριξ τῶν Παρισίων.

— Μάλιστα—πιθανόν,—ἀπήντησε μελαγχολικῶς. Ἄν ἦνε πολὺ πλησίον, εἰς ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τῶν Παρισίων ἀπόστασιν, περίπου κατὰ τὸν Saint-Cloud ἢ κατὰ τὴν Ville d'Avray, πιθανόν νὰ κατορθωθῇ. Θὰ σοὶ τὸ εἶπω προσεχῶς.

— Ἐπιφυλάσσεται, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ροβέρτος, νὰ συμβουλευθῇ τὸν Μοζιρὸν.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Δουραντέλ ἠγέρθησαν, λέγοντες ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὐτῶν τὴν φορὰν ταύτην ἦτο μᾶλλον παρουσίας ἢ ἱατρικὴ σύσκεψις.

Ἡ Ὀκταβία ὑπέσχετο νὰ μεταβῇ ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὴν κυρίαν Δουραντέλ.

Πρόεπεμψε τοὺς δύο φίλους, καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, τείνουσα πρὸς τὸν Ροβέρτον τὴν χεῖραν, ἐπανάλαβε μετ' ἐμφαντικοῦ τόνου :

— Ναί, ἔχω ἐμπιστοσύνην !...

— Λοιπόν ; ἠρώτησε τὸν Ροβέρτον ὁ Δουραντέλ, τί λέγεις διὰ τὴν ἀσθενή μου ;

— Φίλε μου, λέγω : Βασανισμένη ψυχή.

— Ἡξεύρεις, Ροβέρτε, φρονῶ ὅτι σὺ θὰ ἀποβῇς εἰς αὐτὴν ἐπωφελέστερος ἐμοῦ.

— Φρονῶ, ἐπανάλαβεν ὁ Ροβέρτος, ὅτι αὐτὴ καὶ ἐγὼ θὰ ἀποβῶμεν ἐπωφελεῖς πρὸς ἀλλήλους.

III

Λόγοι κεκαλυμμένοι.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἡ Λουκία, ἥτις, ἐξηντηλημένη ἐκ τοῦ καμάτου, εὔρε κατὰ τὴν νύκτα ὀλίγον ὕπνον καὶ ἀνάπαισιν, ἠθέλησεν ἐπιμόνως νὰ ἐγερθῇ καὶ μάλιστα νὰ καταβῇ ὅπως γευματίσῃ. Ἡ ἡθικὴ ἐνεργητικότης αὐτῆς ὑπερίσχυσε καὶ ἐπέμεινε νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν πατέρα της ὅτι δὲν ἠττήθη.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ, τὸ ἐπ' αὐτῷ, δὲν ἐράνη, οὔτε ἐκπλητόμενος οὔτε ἀντιφερόμενος. Ἠσπάσθη αὐτήν, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἰς τὸ μέτωπον.

— Εἶσαι καλλιτέρα, ὡς βλέπω, ἀγαπητόν μου τέκνον ! τῇ εἶπεν.

— Εὐχαριστῶ, πάτερ μου, δὲν ἦτο τίποτε, καὶ εἶμαι καλὰ, ἐπανάλαβεν.

Μόλις ἠγέρθησαν ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τὸν κ. Δὲ Μοζιρὸν.

— Συγχωρήσατέ με, εἶπεν· εὐρισκόμεθα εἰς τὰς τελευταίας συνεδριάσεις τῆς βουλευτικῆς περιόδου καὶ εἶμαι ἡναγκασμένος νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸ νομοθετικὸν σῶμα. Ἀλλὰ δύνασθε ὑμεῖς νὰ ἐξακολουθήσητε...

— Ἄν ἡ κυρία Δὲ Σερζύ ἔχῃ τὴν καλοσύνην νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τῇ προσφέρω τὰς περιποιήσεις μου... εἶπεν ὁ Μοζιρὸν.

Ὅτε ἔμειναν μόνοι ἀπέναντι ἀλλήλων, οἱ δύο ἑταῖροι, προσέβλεψαν ἀλλήλους χωρὶς λέξιν νὰ ἀνταλλάξωσιν.

Εἴπομεν οἱ δύο ἑταῖροι. Οὐδὲν μεταξὺ αὐτῶν θετικῶς ἦτο συμπεφωνημένον, εἰρημένον καὶ κατὰ τύπους συντεταγμένον· ἤξευρον ἐν τούτοις ὅτι θαυμασίως πρὸς ἀλλήλους ἦσαν σύμφωνοι καὶ εἶχον συνομολογήσει συνθήκην συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας, ἥτις, ἐπειδὴ ἦτο σιωπηλή, δὲν ἦτο διόλου ὀλιγώτερον ἔγκυρος καὶ στερεά, οὐσα ἰδρυμένη ἐπὶ τοῦ ἀμοιβαίου αὐτῶν συμφέροντος.

Πλείστα ὅσα μέρη ἔμενον σκοτεινὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐπὶ τῶν τρόπων καὶ τῶν μέσων, ἐπὶ τῶν αἰτίων καὶ τῶν κινήσεων.

Ὁ Μοζιρὸν δὲν ἤξευρε διὰ τί ἡ Βάλδα ἤθελε νὰ συζεύξῃ μετ' αὐτοῦ τὴν Λουκίαν· ἡ Βάλδα διηρῶνα κατ' ἰδίαν πῶς ὁ Μοζιρὸν θὰ ἀνερχοῦτο, ὅπως ἐπιτύχῃ νὰ νυμφεθῇ αὐτήν. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀμφοτέρω κατ' ἐπιφανείαν ἔβαινον πρὸς τὸ αὐτὸ τέρμα, καὶ ὥφειλον νὰ συνεννοηθῶσιν ὅπως βαδίσωσι πρὸς αὐτό.

Μόνον, ἦσαν ἀνθρώποι τοῦ κόσμου, — καὶ τοῦ μονομεροῦς ἐκλεκτοῦ κόσμου τῆς μοναρχίας, — καὶ ἔπρεπε πάντοτε νὰ συνενοῶνται δι' ὀλίγων λέξεων.

Δι' ὀλίγων λέξεων, ἐν ταῖς πρώταις αὐτῆς μετὰ τοῦ Μοζιρὸν διαπραγματεύσεσιν, ἡ Βάλδα εἶχεν ὠθήσει αὐτὸν νὰ καθυποβάλῃ τὰς προτάσεις καὶ παραχωρήσεις, αἵτινες θὰ ἐπέτρεπον αὐτῷ νὰ ἐπιτύχῃ, τὸ ἐφ' ἑαυτῇ, τὴν συγκατάθεσιν καὶ, ἀληθῶς εἰπεῖν, τὴν ἡθικὴν συνενοχὴν τοῦ κ. Δὲ Σερζύ.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ νομίζῃ τις ὅτι ἡ διασκέλις τῶν βαθμίδων τούτων ἐγένετο ἀποτόμως καὶ κυνικῶς. Οὐχί, διεξήχθησαν καθ' ἑαυτά, ἐγένοντο ἀμοιβαίως αἱ καθαρῶτεραι προθέσεις, καὶ ἀντηλλάγησαν εὐγενῶς ψευδεῖς συνθήκαι ὥς ἐθλίβον τὰς χεῖρας ἀλλήλων μετὰ χειροκτιῶν.

Πᾶσαι αἱ πανουργίαι καὶ πάντες οἱ ὑπαινιγμοὶ τῆς διπλωματικῆς γλώσσης δὲν δύνανται νὰ ἀποβῶσιν ἐπωφελεῖς εἰς τινὰς συμβιβασμοὺς (καὶ συμβιβασμὸς καλοῦται καὶ ταῦτα), οἵτινες βαναύσως γεγυμνωμένοι, θὰ προσέβαλλον δεινῶς τὴν αἰδῶ. Ποῦ θὰ ὑπῆρχε τότε ἡ λεπτότης, ἂν μὴ ἐν τῇ σκαιότητι ;

Αἱ ἤδη διεξαχθεῖσαι διαπραγματεύσεις μετὰ τοσοῦτον ἐπιτυχῶν ἀποτελεσμάτων μεταξὺ τῆς Βάλδας καὶ τοῦ Μοζιρὸν ἦσαν ἄλλως τε μικρὰ πράγματα ἀπέναντι ἐκείνων, τὰ ὅποια τότε πρέπει νὰ κινήσωσιν· καὶ ἦτο φανερόν ὅτι εἶχον ἀνάγκην νὰ ἀνακαλέσωσιν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν τὴν ἐαυτῶν προσοχὴν.

Πρῶτος ὁ Μοζιρὸν ἔλαβε τὸν λόγον :

— Βλέπω μετὰ λύπης, εἶπεν, ὅτι ἡ δεσποσύνη Δὲ Σερζύ ἐπιμένει νὰ μοὶ ἀποδεικνύῃ τὴν ψυχρότητα αὐτήν, καὶ νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἦνε εὐκόλον νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐλπίδα μου.

— Δὲν θὰ ἦνε εὐκόλον, τῷ ὄντι, ἐπανάλαβεν ἡ Βάλδα, καὶ δὲν σὰς ἀπέκρυψα τὰ προσκόμματα, τὰ ὅποια εἶχετε νὰ κατανικήσητε. Ἡ δεσποσύνη Δὲ Σερζύ ἔχει μεγάλην ἀποφασιστικότητα χαρακτῆρος, ἀλλ' ἔχει καὶ ἀρκετὸν σέβας πρὸς τὸν πατέρα της, εἶνε εὐγενὴς καὶ ἔχει ἀφορμὴν νὰ ὠθήσῃ τὴν ἀντίστασιν μέχρις ἀνταρσίας. Ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἔχει ἐπίσης πείσμονα θέλησιν, τοῦλάχιστον ὅσον

διὰ τὴν θυγατέρα του, καὶ θὰ προσφύγῃ εἰς τὴν χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐξουσίας του, ὡς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. Τὸ οὐσιώδες δὲ εἶνε ὅτι ἔχετε, πρὸ παντός, τὴν συγκατάθεσίν του.

— Καί, ἕνεκα τῆς ὑμετέρας ἀγαθότητος, κυρία, εἶπεν ὁ Μοζιρόν, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξακολουθῶ ἀπολαμβάνων τὴν πολυτίμον ταύτην συγκατάθεσιν. Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ μὲ ὑπεδέχθη μετ' εὐμενείας, διὰ τὴν ὁποίαν τῷ εἶμαι ἐγκαρδίως εὐγνώμων, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ προσφέρω τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς ὑμᾶς, κυρία, ἥτις ἡξιώσατε τοσοῦτον εὐγενῶς νὰ μὲ ὀδηγήσητε διὰ τῶν καλῶν συμβουλῶν σας.

— Μάλιστα, ἐπανελάβην ἡ Βάλδα, διὰ τῆς ὑπομονῆς θὰ φθάσητε εἰς τὸν σκοπὸν σας. Καὶ ἂν θέλετε νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ἀναφέρεσθε πρὸς ἐμέ...

— Ἄν θέλω νὰ ἀναφέρωμαι πρὸς ὑμᾶς! ἀνέκραξεν ὁ Μοζιρόν, ἃ! ἔστε βεβαία ὅτι θὰ σὰς ὑπακούω κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα, τυφλῶς. Αἱ ἐλάχισται γινώμαί σας θὰ ἦνε δι' ἐμέ διαταγαί!

Ἡ Βάλδα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξιν ἐπιδοκιμασίας. Ἦθελε καθαρῶτα νὰ ἀποδείξῃ ὅτι, ἂν ὁ Μοζιρόν μέχρι τοῦδε ἐπέτυχε, τὸ ἐχρεώσεται εἰς αὐτὴν καὶ μόνην καὶ ὅτι ὅπως ἐπιτύχῃ μέχρι τέλους, ὥφειλε μέχρι τέλους νὰ ἦνε εὐπειθὴς πρὸς αὐτήν.

— Λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ διαφωτίσετε καὶ μὲ ὀδηγήτε ἀκόμη, ἐπανελάβην ὁ Μοζιρόν. Ἀπαξ ἔτι ἔχω λόγους νὰ σκέπτομαι ὅτι ὁ κ. Δὲ Σερζὺ, χάρις εἰς τὴν παντοδύναμον ὑποστήριξίν σας, εἰλκύσθη ἢ θὰ ἐλκύσθῃ πρὸς τὸ μέρος ἡμῶν. Τί μοι ὑπολείπεται νὰ πράξω; Τὰ ὑπολειπόμενα νὰ κατανικηθῶσι προσκόμματα ποῖα εἶνε, σὰς παρακαλῶ;

Ἡ Βάλδα ἔστη ἐπ' ὀλίγον ὡς σκεπτομένη.

— Ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὴν Λουκίαν, ἀπεκρίθη· σοὶ ἐγγυῶμαι ὅτι ὁ πατὴρ ἀρκεῖ νὰ δεσπόσῃ τῶν προλήψεων τῆς νεάνιδος. Ἀλλὰ παρὰ τῇ Λουκίᾳ ὑπάρχουσι δύο ἐχθρικοὶ ἐπιρροαί, αἵτινες πρέπει νὰ καταβληθῶσι πολεμούμεναι... τὸ πῶς θὰ τὸ εἶπω... ἐκτὸς τῆς οἰκίας. Ναί, ἔχετε δύο ἐχθρούς...

— Δύο! διέκοψεν ὁ Μοζιρόν. Ἐνόμιζον ὅτι πλὴν τοῦ Λουκιανοῦ δὲν εἶχον ἄλλον.

— Εἶπα δύο!

Ἡ Βάλδα ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της.

Πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι αὐτὴ ἔπαιξε διπλοῦν παιγνίδιον — κατὰ τῶν ἐχθρῶν της, Λουκιανοῦ καὶ Λουκίας, τοὺς ὁποίους προὔτιθετο νὰ καταργήσῃ, ὡς κατήργησε τὴν μητέρα των — καὶ ἔπειτα κατ' αὐτοῦ τοῦ συνεταίρου αὐτῆς, τοῦ κ. Δὲ Μοζιρόν, τὸν ὁποῖον, μεταχειριζομένη τὸ δέλεαρ τῆς προικὸς τῆς Λουκίας, ἐσκέπτετο νὰ μεταχειρισθῇ ὡς τυφλὸν ὄργανον τῆς θανατηφόρου αὐτῆς ραδιοργίας.

Ἄλλ' ὑπελόγισεν ὅτι θὰ ἦτο ἀσύνητον, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀκοντίσῃ αὐτὸν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ Λουκιανοῦ. Ἄλλ' ἐπαναγινώσκουσα τὰ ἀντίγραφα τῶν ἐκ τῆς Λουκίας κλαπεισῶν ἐπιστολῶν, ἐβεβαίωθη ὅτι θὰ προὔκαλει ἱκανὸν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεάνιδος ἀπελπισμὸν διὰ τὰ σχέδιά της, ἂν ἤρχιζε νὰ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Ροβέρτου.

Ἄλλως τε, ὁ Ροβέρτος δὲν ἦτο κάτοχος μέρους τοῦ τρομεροῦ μυστικοῦ της; Δὲν ἤξευρεν ἂν τὴν ἀνεγνώρισε, καὶ ἐσκέπτετο καλῶς, ἐν τῷ βᾶθει τῆς μοχθηρίας της, ὅτι καὶ ἂν τὴν ἀνεγνώριζε, θὰ τῷ ἦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος δύσκολον νὰ τιμωρήσῃ ἢ καὶ νὰ καταμηνύσῃ αὐτήν· ἀδιάφορον! δὲν ἠύχαριστεί αὐτὴν ποσῶς τὸ νὰ ἦνε εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τύχης ἢ τῶν κρίσεων περιστάσεων καὶ ἡ τρομερὰ αὕτη μαρτυρία διαρκῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ὡς Δαμοκλέους ξίφος ἐπικρεμαμένη, θὰ ἐξώργιζεν αὐτήν νὰ τὴν ἐκμηδενίσῃ μετὰ τοῦ μάρτυρος.

Ἐπανελάβε μετ' ἐπισήμου τόνου:

— Ναί, εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Λουκίας ἔχετε δύο ἐχθρούς...

— Τίνας; ἠρώτησεν ὁ Μοζιρόν· δύνασθε, θέλετε, νὰ μοὶ τοὺς εἰπῆτε;

— Πρῶτος, καθὼς εἶπατε καὶ ὑμεῖς, εἶνε ὁ Λουκιανός.

— Ὡ! κατ' αὐτοῦ οὐδὲν δύναμαι, ἐπανελάβην ὁ Μοζιρόν· εἶμαι ἀφωπλισμένος τοῦ καλλιτέρου μου ὅπλου.

— Ποίου;... ἠρώτησεν ἡ Βάλδα.

— Ποίου, δὲν θὰ εἶπω τὴν εἰς τὸ πιστόλιον καὶ τὸ ξίφος ἐπιτηδεύτητά μου αὐτὸς ἐγώ, — ἀλλ' ἡ φήμη τῆς ἱκανότητός μου. Εἶμαι καταδικασμένος ὅμως νὰ κάμω χρῆσιν αὐτῶν εἰς τὰς τελευταίας περιστάσεις· ἔχω τὴν χεῖρα πολὺ δυστυχῇ, — ἡ πολὺ ἀσφαλῇ, ὅπως θέλετε, — ὅπως μὴ ἀποφεύγω τοῦ λοιποῦ μετὰ πάσης φροντίδος καὶ πάσης δυνατῆς ὑποψίας τὴν ἐλαχίστην περιστάσιν τῆς μονομαχίας. Κατ' εὐτυχίαν, ἡ ὑπόληψίς μου ἀρκεῖ, καὶ μὲ προφυλάττει. Οἱ ἐντιμώτεροι καὶ ἀνδρειότεροι ἄνδρες φροντίζουν ὀλίγον νὰ ἔχωσι μετ' ἐμοῦ ὑποθέσεις· πολὺ ὀλιγώτερον ὁ κοινὸς τῶν θνητῶν. Οὐδεὶς τίθεται προθύμως εἰς τὴν ὁδόν μου. Ἄλλ' ὁ Λουκιανὸς Δὲ Σερζὺ δὲν ἤξευρεν ὅτι ὑπῆρχεν εἰς ἐμέ ὁ σωτήριος οὗτος φόβος, ὅστις εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας. Εἶνε πολὺ φανερόν ὅτι, ἂν θέλω νὰ συζευχθῶ μετὰ τῆς ἀδελφῆς, οὐδέποτε προτίθεμαι νὰ πολεμήσω πρὸς τὸν ἀδελφόν.

— Ἄ! Θεέ μου! καὶ μόνη ἡ ὑπόθεσις προξενεῖ φρίκην! εἶπεν ἡ Βάλδα.

— Μὴ φοβεῖσθε, ἐπανελάβην ὁ Μοζιρόν, γελῶν· ὁ κ. Λουκιανὸς μοὶ εἶνε ἱερός. Ἄλλ' ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲν εἶμαι πρὸς αὐτὸν ἐπικίνδυνος, ἴσως αὐτὸς πρὸς ἐμέ ἐξ ἐναντίας εἶνε λίαν ἐπικίνδυνος.

— Πῶς τοῦτο;

— Ὑφ' οἰανδῆποτε πρόφασιν, εἴτε ἐγγύτερον, εἴτε μακρότερον, δὲν ὀφείλω νὰ προκαλέσω αὐτόν, τὸ πρᾶγμα εἶνε καὶ φωτὸς φαεινότερον, καὶ εἶνε ἀνωφελές, νομίζω, νὰ σὰς βεβαιώσω τοῦτο. Ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ μὲ προκαλῇ ἐπὶ πλέον. Τῷ ἀπαντῶ ἐγώ, ἀλλὰ τίς θὰ ἀπαντήσῃ ἐκ μέρους αὐτοῦ;

— Κύριε Δὲ Μοζιρόν, εἶπε σοβαρῶς ἡ Βάλδα, καὶ ἂν ἀκόμη σὰς ἐπροκάλει αὐτὸς δότε μοι τὴν ὑπόσχεσίν σας ὅτι δὲν θὰ ἀπαντήσητε εἰς τὴν πρόκλησίν του.

— Καλὰ, ἐπανελάβην ὁ Μοζιρόν μετὰ τινα σκέψιν, σὰς δίδω τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, κυρία. Σὰς δίδω αὐτήν, πρῶτον, διότι εἶμαι εὐτυχῆς καταπραύνων ὑμᾶς· ἔπειτα, ἐπειδὴ αὐτὴ μὲ ὑποχρεοῖ ἀπέναντι ἐμοῦ αὐτοῦ, καὶ συγχρόνως ἀπέναντι τοῦ κ. Λουκιανοῦ, καὶ ἀπέναντι τῆς γνώμης, ἐξ ἧς μὲ ἀπαλλάττει.

— Εἴσθε εὐγενῆς, καὶ σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Βάλδα.

— Σὰς βεβαιῶ, κυρία, ἐπανελάβην ὁ Μοζιρόν ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα, ἣν ἔτεινεν αὐτῷ, σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶμαι καθ' ὁλοκληρίαν ὑμέτερος θεράπων. — Τώρα, ἐξηκολούθησε γελῶν, ἐλπίζω, σὰς τὸ ὁμολογῶ, ὅτι, ἀπέναντι τοῦ ἑτέρου ἐχθροῦ μου, τοῦ ἀγνώστου ἔτι, δὲν θὰ μὲ ἐκθέσῃτε εἰς τὴν αὐτὴν μετριοφροσύνην.

— Θὰ σὰς τὴν συνίστων, εἶπεν ἡ Βάλδα.

— Καὶ τίς εἶνε ὁ δεύτερος οὗτος ἐχθρὸς τῆς εὐτυχίας μου; Εἶμαι περίεργος νὰ τὸν γνωρίσω.

— Ἐρχομαι, ἀποκαλύπτουσα ὑμῖν τοῦτο, εἶπεν ἡ Βάλδα, νὰ σὰς δώσω μεγάλην ἀπόδειξιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνης μου· καὶ ὑποθέτω ὅτι θὰ προσπαθήσετε νὰ κάμετε ὅ,τι σὰς λέγω, — καὶ ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ καὶ αὐτοῦ τοῦ κ. Δὲ Σερζὺ — περισσότερον ἀδιαφόρου παντός... — ἔχω λόγους νὰ ὑποθέσω ὅτι ἀπὸ τίνος ἤδη χρόνου, ἡ Λουκία... σκέπτεται περὶ ἐνός...

— Ἄ! ἀγαπᾷ; εἶπεν ὁ Μοζιρόν, χωρὶς νὰ δείξῃ πολλὴν ἐκπληξιν.

[Ἐπεται συνέχεια].